

stavu věci poukázána na zbytek uhrazovací jistiny pro případ jejího uvolnění.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs jest podle § 239 ex. ř. přípustný, ale není důvodný. Stanoví sice § 226 první odstavec ex. ř., že s vloženými výměnky jest nakládati podle předpisu § 225 ex. ř. jako s věcnými břemeny »omezeného« trvání, zavazujícími k opětujícím se dávkám, o nichž má zvláštní ustanovení § 225 druhý odstavec ex. ř. Než okolnost, zda jde o břemeno trvání neomezeného či omezeného, má význam jen pro způsob, jak má býti naloženo s uhrazovací jistinou, zda se totiž vydá vydražiteli (§ 225 první odstavec ex. ř.), či zda se uloží na úrok (§ 225 druhý odstavec ex. ř.), ale nemá významu pro stanovení samé jistiny, jež se děje vždy podle druhé věty prvního odstavce § 225 ex. ř. jako samostatný úkon soudní, při čemž se jistina vypočte podle úrokové míry, běžné u ústavů, určených podle § 77 ex. ř. a § 152 jedn. ř., jak správně učinil exekuční soud. Jest proto bez významu a pro soud nezávazné, jakou částkou kapitalisovali odhadci výměnek jimi na 150 Kč ročně odhadnutý (srovnej rozh. sb. n. s. čís. 5843).

Čís. 8869.

Revírní bratrské pokladně mohou býti z nejvyššího podání za vydraženou nemovitost přikázány příspěvkové pohledávky (§ 246 čís. 3 ex. ř.) jen za předpokladu § 76, první odstavec, zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák.

Nestačí, že budovy, vzdálené od dolu, bylo užíváno jako obytného domu pro správce dolu.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 62/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodaný dům nepřikázal soud prvního stupně revírní bratrské pokladně v přednostním pořadí příspěvkové pohledávky. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentka domáhá se uspokojení svých příspěvkových pohledávek podle výkazu nedoplatků ze dne 31. července 1926 a mohly by jí tyto pohledávky z nejvyššího podání za dům č. p. 51 se zahradou v M. býti přikázány podle § 246 čís. 3 ex. ř. za předpokladu vytčeného v § 76 první odstavec zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák., tedy jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že vydražená nemovitost byla výhradně nebo převážně věnována provozu hornictví na dole P. a že byla k tomuto účelu zvláště zařízena (srov. rozh. ze dne 27. listopadu 1900, čís. pres. 304, judikát čís. 150). Rekurentka, přihlašujíc své pohledávky k rozvrhu

nejvyššího podání, tvrdila jen tolik, že realita č. 51 v M. tvoří příslušenství dolu P. a že byla vlastníky tohoto dolu věnována jako byt pro dělníky. To zjištěno nebylo, neboť podle sdělení obecního úřadu v M. je dům čís. p. 51 v M. vzdálen od dolu P. asi 400 až 500 m a bylo ho používáno jako obytného domu pro správce dolu. Nejsou tudíž splněny předpoklady § 76 první odstavec zákona čís. 220/1896 ř. zák., neboť dům ten nebyl vůbec věnován provozu hornictví na dole P. a nebyl k tomuto účelu ani zařízen. K novým skutkovým okolnostem a k novým důkazům v dovolacím rekursu nemůže dovolací soud přihlížeti, protože jsou to nepřipustné novoty. Na rozhodnutí čís. 6553 sb. n. s. a na rozhodnutí ze dne 27. října 1928 č. j. R I 650/28 poukazuje rekurentka neprávem, neboť přehlíží, že v obou těchto rozhodnutích šlo o pozemky, jež podle zjištění příslušných soudů tvořily součást horních nemovitostí pokud se týče byly věnovány výhradně provozu hornictví. Tyto předpoklady v souzeném případě nejsou splněny a proto bylo dovolacímu rekursu odepříti úspěch.

Čís. 8870.

Děti z neplatného manželství považují se za děti manželské, když buď došlo ke konvalidaci manželství neb alespoň jeden z rodičů nezaviněně nevěděl o překážce manželství bez rozdílu překážky a náboženství rodičů.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 146/29.)

Manželství Jana a Emilie G-ových bylo právoplatným rozsudkem prohlášeno neplatným pro dvojženství a vysloveno, že ani ten ani onen z manželů nemá viny na neplatnosti manželství. Soud prvního stádia rozhodl v nesporném řízení, že nezl. Ondřej G. zůstane ve výchově a ve výživě matky Emilie G-ové a že Jan G. jest povinen platiti na dítě 30 Kč měsíčně. Rekursní soud k rekursu Jana G-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká neprávem napadenému usnesení zřejmou nezákonnost ve smyslu § 16 nesp. říz. proto, že rekursní soud pokládá nezl. Ondřeje G-a za dítě manželské. Při tom hájí názor, že nutno toto dítě považovati za nemanželské podle § 160 obč. zák. proto, že se narodilo z manželství neplatného pro dvojženství. Ale stěžovatel nemá pravdu v tom, že nezletilého Ondřeje G-a jest považovati za dítě nemanželské, v kterémž případě ovšem by stanovení výživného bylo vyhrazeno pořadu práva, an nechce dítko uznati za své. Podle § 160 obč. zák., jenž byl částečně změněn § 50 zákona ze dne 8. října 1856, čís. 185 ř. zák. (konkordátem) a císařským nařízením ze dne 3. června 1858, čís. 92 ř. zák., jest pokládati děti zrozené v manželství neplatném za nemanželské, když překážka manželství nebyla později odstraněna neb aspoň jednomu